

minil prekmalu, lasje so se mu naježli v smrtnem strahu, kapa jih ni mogla umiriti, pa je raje našla pot na tla. Milko je v strahu tudi padel na tla, izpustil kanglico in tekočina se je razlila po prahu, da je duh po svežem mleku prijetno poščegetal v nos Milka in — živo kopicó.

5.

Zavest, da je sveže mleko le bolje kot otepanje z neumno preprogo, je dala jazbečarju moč, da je še bolj hitel iskati izhoda izpod odeje in ga slednjič tudi našel. Prvo, kar je zagledal, je bil na tleh Milok. Deček je pa menil, da je planil nanj sam lev s preproge. Urno je pobral kračice, pustil kapo in prazno kanglico ter jo ubiral pred psom, ki je mislil, da je Milko kriv, ker ni mogel on za malomoškim mucem, ki se mu je doma grdo režal skozi okno. Ko ga je ugledal, je pustil Milka in se godrnjaje skrnil, da pozabi žalostno zmoto. Še več opravila je imel Milko, ki ni vedel, kako sta bežala oba junaka muc in naš jazbečar.

*Jutro.**(Po A. S. Puškinu)*

*V zarjo obleko
vzhod se zakril —
v selu za reko
je ogenj vgasnil.*

*V vsemirju meglice
k oblakom se pno,
v poset pastirice
k pastirjem gredo.*

*Z roso orošene
cvetk čaše so vseh,
in čede vzbujene
so v temnih logeh.*

*Med školji glasi se
potočka žubor —
les v dalji zlati se,
v mrak vtaplja se bor...*

Fran Žgur.